

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A hús és fém határán**

1. Az elnémult ének oltalmazó íve

Nagyóska

Az L656-os őrszem vöröses lencsége megállapodott a hetes számú pedálsoron. A gép hideg, bináris logikája nem ismerte a tizennégy éves szívben dúló lázadást, sem a generációk óta öröklődő fáradtságot; csupán a túlhevült csapágyak rezgését és az ingadozó áramtermelést regisztrálta. A fémtest lassan feléjük gördült, a padló betonja megremegett a súlya alatt.

A nagymama nem tévovázott. Bár a térdeiben éles fájdalom hasított végig, lábai egyenletes, szinte észrevehetetlen gyorsításba kezdtek. Átvállalta a hiányzó nyomatékot, hogy elsimítsa a hálózaton keletkezett tüskét. Közben bütykös, régen megszélídült kezével óvatosan átnyúlt a két fémváz közötti szűk résen, és finoman megérintette Alinda remegő térdét.

Ez az érintés nem dorgálás volt, hanem egy réges-régi, puha takaró melege. Az öregasszony ujjából a hajdani, napsütötte kertvárosok csendje áradt – az a világ, ahol a nagyszülei még nyitott ablaknál aludtak, és ahol a szélben megrezdülő fák levelei tiszta oxigént suttogtak. A nagymama hangja halkán, alig hallhatóan indult meg, megelőzve az őrszem közeledő lépteit. A dallam nem szavakból állt, csak egy halk, ringató dúdolásból, amit még a kolónia előtti időkből hozott magával.

Alinda dühös szorítása lassan fellazult a kormányon. A bőrén átáramló gyengeség, az az ősi, anyai védelem, amit a gépóriások sosem tudhattak magukénak, visszahúzta őt a szakadék széléről. A lány megértette, hogy a nagymama nem gyávaságból hallgatott: a mese volt az egyetlen fal, amit a kolónia betonja és hideg acélja köré tudott emelni, hogy megóvja a lélek melegét.

Az L656-os optikai szenzora még egyszer végigpásztázta a kijelzőt. A mutatók visszasimultak a megengedett határértékek közé, a szervomotorok visszafogott morajlással csillapodtak le. A humanoid gép megfordult, és folytatta járőrözését a szürke folyosó végtelenében, otthagynva a két embert a saját, láthatatlan burokba zárt világukban.

A veszély elmúltával a nagymama nem húzta el a kezét. A pedálok monoton kattogása mögött a csarnok hideg levegője egy pillanatra megtelt a képzelt akácvirágok édes, puha illatával. Alinda lehunyta a szemét, beillesztette ritmusát az öregasszonyéba, és

életében először nem a kényszert, hanem az összetartozás megtörhetetlen erejét érezte a forgó lendkerékben.

2. A hús és fém határán

DITKE (Csórsz Edit)

A pihenőidő leteltével a fémes csengő rideg hangja hasított a csarnok fojtogató gőzéből álló csendbe. Alinda a fémváznak támaszkodott, tüdeje még mindig égett a korábbi hajszától, de lábait újra a hideg pedálokra kellett illesztenie.

– Bírni fogod? – suttogta a nagymama, miközben a távolodó őrszem sziluettjét leste.

– Bírnom kell – vágta rá Alinda szaggatottan, miközben a lánc felnyögött a talpa alatt. – Nem hagyom, hogy téged kalibráljanak.

A szomszédos padnál János-g534 mozdult meg. Vállai görcsösen megfeszültek. Egyetlen gyors, rejtett pillantást váltott a lánnyal, amelyben benne volt minden veszély: a félelem, a szolidaritás és egy elfojtott, kolónia által tiltott melegség. A Generátor egységben a kötődés bűnnek számított, haszontalan energiaveszteségnek.

– Nagyi... mitől marad ember az ember? – kérdezte Alinda halkan, miközben a bokája ütemesen lendült. – Ha csak hajtunk, mint a gépek... mi marad belőlünk?

– Az, amit odabent őrzöl, kicsim – felelte a nagymama rekedten, a tengelyt bámulva. – A gépek nem félnek. És a gépek nem tudnak szeretni.

János láthatatlanul korrigálta a saját tempóját, átvéve egy kevés terhelést Alinda oldaláról. Abban a lopott, veszélyes mozdulatban több volt a tiszta emberi méltóságból, mint a csarnok összes szabályzatában.